

Compleix la Generalitat la nova Llei del català?

per Quim Gibert

[...] ENCENDREM TORXES PERQUÈ AQUELLS QUE VÉENEN ESTIMIN ELS CAMINS I LA VEU QUE ELS LLEGUEM...” (Miquel Martí Pol)

M'arribo fins a l'ambulatori principal d'atenció primària de Granollers, oficialment Institut Català de la Salut, per agafar hora per al metge de la vista. El noi que m'atén és molt simpàtic, però en cap moment no fa servir la llengua pròpia de Catalunya, amb la qual li he anat parlant. Diumenge passat, em desvio per Mataró Oest amb la intenció de visitar un malalt en el nou hospital acabat d'estrenar a la capital del Maresme. La recepcionista, una senyora amb un posat tibet, m'informa sempre en espanyol, tot i que li dirigeixo la paraula sempre en català.

Que jo sàpiga, les competències en matèria sanitària, que inclouen ambulatoris i hospitals, depenen de la Generalitat de Catalunya. És realment insòlit constatar que ni tan sols el personal assignat per a atendre-hi el públic no s'expressa en català. De què serveixen aleshores les disposicions sobre la normalització lingüística? Com pot ser que els mateixos treballadors autonòmics de l'executiu que ha creat la nova Llei del català la ignorin amb tanta indiferència?

Algunes setmanes abans m'havia rebut a Barcelona un senyor del Departament de Justícia amb un càrrec important en temes educatius, i tres quarts del mateix: malgrat que tothora jo vaig mantenir el diàleg en català, ell no va usar mai aquesta llengua. En algun moment, vaig notar que segurament se sentia incòmode per aquesta raó. De seguida vaig pensar que no deu tenir el costum que els seus companys se li adrecin en català, tot i ser un cap sectorial de confiança del govern de Catalunya. Recordo també una dona amb responsabilitats d'inspecció en aquesta mateixa àrea d'ensenyament, a Justícia, que deia estimar-se més parlar en espanyol, atès que arran dels seus estudis d'anglès en curs es feia embolics monumentals amb el català. Excuses de mal pagador! És inaudit que això ho puguin manifestar persones vinculades a la docència i amb sous fantàstics, persones que desenvolupen la seva tasca a la seu central d'aquest Departament!

Si part dels càrrecs intermedis de la mateixa Generalitat tampoc no l'empren, hi ha gaire interès entre els caps del nostre govern a fer normal el català a Catalunya? Qui creu realment en el respecte i en la re-situació del català a casa seva? L'ex-conseller de cultura Max Cahner, dies enrere en la premsa denunciava: «L'Institut Català de Cartografia està organitzant un congrés inter-

nacional a Barcelona on el català no existeix; només es fa en castellà i anglès.»

Hi ha, per tant, funcionariat de la Generalitat que practica el monolingüisme espanyol a excepció feta del dia que s'examinen del nivell C de la Junta Permanent de Català o similar. En aquest monolingüisme espanyol hi van quedant dissolts els catalanoparlants que a la més mínima abandonen la llengua del seu país en el seu propi país. Vull dir que, en aquest sentit, l'única normalització lingüística efectiva en certs àmbits de la Generalitat és la de la llengua espanyola.

En els exemples d'ús lingüístic exposats, poc que baden boca les autoritats catalanes, tot i que la nostra llengua no acaba de tirar endavant. «Amb el pretext de la tolerància ens tornem indulgents» assenyala, com una tendència de la societat, la psicòloga Marie-France Hirigoyen. El filòsof Norbert Bilbeny diu que «per evitar susceptibilitats, per no passar per localistes i xovinistes, reculem més del que estariem obligats»; tenim, per tant, l'actitud d'un país perdedor i resignat davant l'hegemonia cultural d'altres nacions. Que hem perdut capacitat de resposta entorn de la nostra autoestima? Que estem sota els efectes d'un cloroform que ens deforma nacionalment?

La comoditat dels qui gairebé no parlen mai català frena la recuperació d'aquesta llengua; i la permissivitat a favor del castellà en l'atenció pública dels serveis de la Generalitat ens emplaça vers la catàstrofe lingüística.

Els pobles que han sofert —entre els quals hem d'incloure el nostre per raons identitàries— pateixen apatia i reaccions d'abandonament «fins al punt que avui dia la catalanitat està clarament desprestigiada», assenyala l'artista Carles Fontserè. Si bé Catalunya ha assolit un grau important de competències de govern durant els darrers vint anys, el pujolisme no ha sabut infondre, entre el personal transferit o incorporat per oposició, una veritable estimació per tot allò que ens converteix en una nació europea, tan digna com les altres.

«Si ja m'entenen en castellà, per què els haig de contestar en català?», em responia una senyora del servei d'informació de RENFE de Sants que moments abans havia atès en anglès un nord-americà. Estem tan habituats a acceptar la presència de l'espanyol en la nostra quotidianitat ambiental, que, quan volem que el català tingui funcions normals a casa nostra, com les pot tenir el txec a Txèquia, hi ha qui ho aprofita per a posar el crit al cel. ♦